

ÎNTUNERICUL DIN NOI

TRICIA LEVENSELLER

ÎNTUNERICUL
DIN NOI

Traducere din engleză de
Simona Stefana Stoica

STORIA
BOOKS

COLECȚIA
YA
YOUNG
ADULT

Titlul original: *The Darkness Within Us*

Autor: Tricia Levenseller

Copyright © 2024 by Tricia Levenseller

© Storia Books, 2024, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LEVENSELLER, TRICIA

Întunericul din noi / Tricia Levenseller ; trad. din engleză de Simona Ștefana Stoica. - București : Storia Books, 2024

ISBN 978-630-6525-69-0

I. Stoica, Simona Ștefana (trad.)

821.111

REDACTOR: Maria Manolescu

CORECTOR: Paula Rotaru

ADAPTARE COPERTĂ: Fésüs L. Barna

DTP: Dragoș Tudor

*Pentru Rachel și Holly,
Vă mulțumesc că mi-ați îndeplinit visurile!*

NU EXISTĂ IDEI PROASTE,
DOAR IDEI MINUNATE EXECUTATE PROST.
– Damon Salvatore, *Jurnalele vampirilor*,
Sezonul 2, episodul 15

CAPITOLUL 1

Sotului meu îi ia prea mult timp să moară.
Stau la căpătâiul lui, veșnic soția devotată, și urmăresc cum răsuflarea îi părăsește șuierător pieptul, rugându-mă ca fiecare în parte să fie ultima.

Pentru numele lui Dumnezeu, bărbatul ăsta are aproape șaizeci și patru de ani! Suferă de tot felul de boli, după o viață de privilegii și desfrânare și diavolii mai știu ce altceva. Însă Hadrian Demos, ducele de Pholios, se agață de viață ca și cum tot ar mai avea ceva de oferit – un bătrân libidinos, imobilizat la pat, căruia nu i-a mai rămas nimic altceva decât să-mi vadă chipul zi de zi.

Pholios se mișcă, parcă trezit de gândurile mele, și mă uit peste umăr, asigurându-mă că Kyros este încă în cameră, înainte să-mi dau scaunul câțiva centimetri înapoi. Îmi fixează privirea în podea și așteapt.

— Chrysantha! geme bătrânul.

— Sunt aici, sotule.

Mă întind să-i iau una dintre mâinile pătate și păroase, strângându-mi degetele în jurul ei.

— Arăți minunat astăzi, spune el.

— Mulțumesc!

Reușesc să nu-mi dau ochii peste cap, deși așa mă întâmpină în fiecare dimineață, de parcă dacă-mi face complimente

va obține ce-și dorește de fapt de la mine, soția lui de nouăsprezece ani.

Pholios plescăie din buze.

— Apă.

Mă întorc către carafa de pe noptieră, doar ca să descopăr că nu a mai rămas niciun strop.

— Probabil că ai fost destul de însetat peste noapte, Excelență, spun. Îți voi umple din nou pocalul.

— Poată să o facă Kyros.

Mi se ridică firele de păr de pe ceafă, dar mă forțez să afișez în continuare o mască a indiferenței. Să trăiesc cu ducele îmi dă deseori senzația că aș avea o bandă de fier prinsă în jurul plămânilor. Se strânge în momentul în care îmi dau seama că sunt pe cale să fiu singură cu el.

Ochii lui Kyros, tânărul servitor chipeș în livrea, îi întâlnesc pe ai mei, plini de compasiune și regret, dar îl încurajez subtil din cap să facă ce i se spune. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca prietenul meu să fie concediat pentru nerespectarea ordinelor.

— Imediat, Excelență! spune el. Mă voi întoarce în curând. Ultimele două cuvinte sunt menite să mă liniștească.

De îndată ce servitorul părăsește opulentul apartament principal al Conacului Pholios, ducele își smulge mâna din strânsoarea mea și-și întinde degetele spre sânii mei.

Obişnuită deja cu trucurile soțului meu, mă ridic și mă întorc pentru a mă feri, dar nu mă mișc suficient de repede. Reușește să-mi dea o palmă usturătoare peste fund înainte să mă îndepărtiez îndeajuns cât să nu mă mai poate atinge. Îmi mențin privirea fixată în podea.

E cea mai bună tactică pentru a-mi ascunde adevăratele gânduri.

— Să-ți citesc azi? îl întreb.

Pholios mormăie nemulțumit.

— Nu, e de ajuns! Nu vreau mai multe cărți. Întoarce-te aici!

— Ai spus mai multe cărți? Lasă-mă să aleg una!

Pașii îmi alunecă grațios spre partea opusă a încăperii, unde mai multe rafturi decorează peretele.

— Netoată nenorocită! spune ducele. I-am plătit tatălui tău șapte mii de necos pentru tine. Ce risipă!

— Îmi pare rău, soțule!

Banda se încleștează mai strâns.

— Nu vreau să-ți pară rău. Vreau să-ți ridici fustele alea și să te urci în pat pentru a-ți îndeplini datoria de soție!

O așa-zisă datorie pe care nu m-a putut obliga să o îndeplinesc grație bolii lui.

— Ce datorie ar putea fi mai importantă decât să am grijă de soțul meu? întreb.

Nu mă consideră obraznică. Nimeni nu o face. Am muncit mult și din greu pentru a-mi asigura reputația de prostituată. Asta m-a salvat de mai multe ori decât pot număra. Așa mi-am manipulat tatăl să mă mărite cu un duce bogat, care mai are puțin și-și dă sufletul. O, dacă aș fi știut atunci la ce m-am înhămat! Pholios și-a dezvăluit adevărata fire abia după ce ne-am căsătorit. Am crezut că-și dorea doar pe cineva care să-l îngrijească înainte să li se alăture diavolilor într-unul dintre iadurile lor.

— Datoria ta *nocturnă*, a precizat ducele.

— Soarele încă strălucește pe cer, soțule.

— Știu asta!

Are o criză de tuse, iar sunetele umplu camera, dar le ignor și zăbovesc în fața rafturilor pline cu cărți. Știu deja pe care o voi alege, dar nu mă grăbesc să ajung acolo unde mâinile lui mă pot înhăța. Aștept să se întoarcă Kyros în dormitor.

Poate că Pholios e o creatură respingătoare, dar îi place să păstreze aparențele în fața servitorilor lui. Fie știe că faptele

sale sunt greșite și vrea să-și mențină cât de cât o reputație, fie crede că orice se întâmplă în dormitor ar trebui să fie ferit de privirile indiscrete. Oricum, când sunt alții prin preajmă, își ține mâinile acasă, deși Kyros ne-a surprins în multe situații nepotrivite. În ultimele două luni, mai exact pe durata căsniciei mele, am fost înșfăcată, ciupită, palmuită și pipăită de prea multe ori pentru a ține evidența.

Dar toate sacrificiile îmi vor fi răsplătite de îndată ce Pholios va muri. Ducele nu are copii, nici rude care să-i moștenească titlul, ceea ce înseamnă că, la moartea lui, toate acestea îmi vor aparține. Conacul, ducatul, slujitorii, *banii*. Totul va fi al meu, de mânuit după bunul-plac, și niciun bărbat nu va mai putea vreodată să-mi hotărască soarta. Voi fi o ducesă văduvă pentru totdeauna.

Veșnic liberă.

Viitorul acela este atât de aproape, încât îi pot savura gustul. Mai trebuie să îndur doar câteva săptămâni. Cel mult o lună. Mă îndoiesc că Pholios o să trăiască mai mult de atât.

Și atunci nu voi fi mai nevoită să ascund cine sunt cu adevărat.

Când pașii ușori ai lui Kyros îi vestesc întoarcerea, aleg volumul de poezii de pe raft. Pare ușurat să mă vadă în colțul opus al camerei. Nu am nevoie de compasiunea lui – mă descurc cu boșorogul –, dar e, fără îndoială, de apreciat. Mă așez la loc pe scaun în timp ce Kyros îl ajută pe duce să-și potolească setea. Pholios aproape că se îneacă în clipa în care citește titlul tomului din mâinile mele.

— Nu! spune el. Urăsc poezia!

Exact motivul pentru care am ales volumul.

— Îți va limpezi mintea, Excelență. Poezia însufletește sufletul.

Ducele mai mormăie una-alta, dar se liniștește când încep să citesc. Cred că îi place sunetul vocii mele, deși, în mare

parte, se holbează la pieptul meu, așa că ridic cartea puțin mai mult. După aproximativ zece minute, sforăiturile lui Pholios asaltează din nou camera.

— Ești bine, Excelență? mă întreabă Kyros, cu glasul pre-schimbat într-o șoaptă blândă, ca să nu-l trezească pe duce.

— Destul de bine, Kyros. Și tu?

Închid cartea și mă întorc pe scaun pentru a-l privi așa cum se cuvine. Chiar și în livrea, este foarte atrăgător. Poartă tradiționala cămașă albă, alături de ciorapi, mănuși și cizme. E întotdeauna curat și îngrijit, cu cea mai bună postură posibilă. O gropiță adorabilă îi îmblânzește liniile dure ale bărbiei puternice, iar ochii lui verzi par mereu strălucitori. Părul pieptănat pe spate și sărutat de soare îi atârnă pe lângă urechi, iar silueta lui musculoasă îi pune în umbră pe toți ceilalți lachei.

Zi după zi, suntem doar eu și Kyros, întemnițați în acest apartament, îngrijindu-l pe duce și îndeplinindu-i toate nevoile. Uneori, apare tânărul fiu al lui Kyros, nerăbdător să ne arate broaștele pe care le-a prins în iazul domeniului sau pietrele pe care le-a găsit în pădure. Băiatul știe să păstreze liniștea, în caz că ducele doarme, și, mereu precaut, ne atrage atenția cât să ne convingă să părăsim camera câteva clipe, ca să-i vedem descoperirile.

Întotdeauna savurez oportunitatea.

— Foarte bine, Excelență.

Politicos, Kyros nu vorbește despre căsătoria mea cu ducele și lucrurile la care sunt supusă. Are bunul-simț să știe că nu vreau să discut despre o asemenea umilință.

— Nico a învățat un nou cuvânt azi-dimineață, spune el în schimb, pentru a îndrepta conversația spre subiecte mai plăcute.

Vestea îmi aduce un zâmbet pe buze.

— Și care este cuvântul?

— *Indignat*.

— Ce cuvânt greu pentru un băiat de patru ani!

— Nu-l lăsa să te audă spunând așa ceva! Are patru ani și jumătate și nici măcar o zi mai puțin.

În timpul petrecut împreună în această cameră, am aflat destul de multe despre Kyros și trecutul lui. A avut un fiu la șaptesprezece ani. El și mama băiatului nu erau căsătoriți, iar când ea a rămas însărcinată, a spus foarte clar că nu are de gând să crească un copil. Deși legea nu impune astfel de condiții burlacilor, Kyros și-a asumat rolul de tată singur.

— Unde e Nico acum? îl întreb.

— În bucătărie, îl ajută pe Cook. Știi cât de mult iubește dulciurile.

— Va trebui să-l găsesc mai târziu. Abia aștept să-l aud cum încearcă să strecoare cuvântul *indignat* într-o frază.

Doran, un alt servitor în livrea, intră în dormitor, ținând cu importanță o tipsie pe care se află o singură scrisoare.

— O scrisoare pentru tine, ducesă! spune el cu voce tare, trezindu-l încă o dată pe Pholios.

Aș vrea să-l mustru, dar îmi mențin un zâmbet slab pe buze.

— Mulțumesc, Doran!

Mă ridic și iau pergamentul împăturit.

— Voi lua micul-dejun acum, Kyros. Du-te să-l aduci! poruncește ducele, din nou alert.

Deși sunt sigură că ambii servitori s-au retras, nu îi observ când părăsesc dormitorul, prea ocupată să mă uit fix la scrisul de mână de pe pergament.

E al surorii mele.

Alessandra nu-mi scrie niciodată. Ce-i drept, și eu îi scriu foarte rar – doar când vreau să mă amuz dojenind-o. Mă consideră o idioată îngâmfată, ceea ce mi se pare cu atât mai distractiv. Sora mea nu a ascuns niciodată ce vrea sau cum va obține lucrul sau persoana pe care a pus ochii. În acest

moment, încearcă să-l seducă pe Regele Umbrelor.

Râd ușor în sinea mea. Dacă el nu m-a dorit pe mine, cu siguranță nu o va dori pe ea. Nu are nicio legătură cu vanitatea. Poate că am moștenit frumusețea mamei, dar asta nu are nicio relevanță. O față drăguță te va ajuta să-ți îndeplinești țelul până la un anumit punct. Cel mai important este că sunt o actriță mai bună. Mă pot preface că sunt exact ce-și doresc bărbații. Și ce-și doresc bărbații cel mai mult, am descoperit, este cineva pe care cred că îl pot controla. Prin urmare, mă prefac că sunt docilă. Când bărbații cred că te pot controla, nu te urmăresc la fel de atent. Când cred că ai tărațe în loc de creier, nu sunt atât de prudenți cu privire la lucrurile pe care le vor rosti în fața ta.

Dar Alessandra? Mereu mi-am dat seama ce îi trece prin cap. Deși trebuie să recunosc că nu am crezut-o capabilă de crimă. Când a ieșit la iveală adevărul despre ce s-a întâmplat cu primul ei iubit, am fost surprinsă. Însă și mai șocantă a fost grațierea imediată a regelui.

E vina mea că noi două nu suntem apropiate. Întotdeauna am concurat una împotriva celeilalte pentru a-i câștiga atenția tatălui nostru. Mama a reprezentat întreaga lui lume, dar la moartea ei, când eu aveam doisprezece ani și Alessandra unsprezece, am știut că dragostea lui se va îndrepta ori asupra Alessandrei, ori asupra mea. Mereu a avut loc în inimă pentru o singură femeie odată, așa că i-am înhățat iubirea înainte ca sora mea să-și dea măcar seama ce se întâmplă. Și ea ar fi procedat la fel dacă ar fi putut.

Trăim într-o lume în care bărbații decid totul. Unde locuim. Când primim bani. Cu cine ne vom căsători. Știam că cea mai bună șansă a mea de a obține fericirea era să-l am pe tata la degetul mic. Totul s-a redus la următoarea decizie: ori ea, ori eu.

M-am ales pe mine.

Uneori mă simt puțin vinovată, dar asta nu va conta când voi avea în sfârșit tot ce-mi doresc. Când voi fi bogată și nu voi aparține niciunui bărbat, o să pot face orice îmi pofteste inima, inclusiv să dezvolt o relație apropiată cu sora mea, dacă vreau.

Desfac scrisoarea și îi citesc conținutul:

Dragă Chrysantha,

Voiam să te invit personal la nunta mea. Eu și Kallias ne căsătorim peste șase luni. Încoronarea mea va avea loc în aceeași zi, imediat după ceremonia de căsătorie.

Vei participa, nu-i așa? Sau ești prea ocupată să joci rolul infermierei soțului tău ridicat? Cu siguranță poți să-ți faci timp pentru cea mai importantă zi din viața singurei tale surori, nu? Trimite rapid răspunsul tău și ți voi păstra un loc în primul rând pentru nunta acestei femei ușoare cu Regele Umbrelor.

Toate cele bune,

Alessandra

Urechile îmi bubuie și observ prea târziu că am mototolit scrisoarea în pumn.

Regele.

Surioara mea se căsătorește cu blestematul de rege.

El nu m-a dorit pe mine, dar o dorește pe ea. *Pe ea!* Pe ucigașă.

Mi-am petrecut tot acest timp complotând, planificând, încercând să obțin ceva pentru mine. Am fost molestată, degradată, agresată verbal în fiecare zi – și pentru ce? Până acum, nu se văd deloc rezultatele muncii mele.

Între timp, Alessandra s-a culcat cu atât de mulți bărbați, încât le-am pierdut șirul. În trecut, am numit-o în moduri mult mai rele decât „femeie ușoară”. A fost modul meu de a-i spune să fie precaută. Trebuia să aibă grijă cu reputația ei, dacă dorea să-și asigure un viitor bun. Și insultele m-au făcut să mă simt mai bine, când gelozia pe care o simțeam pentru că ea avea companie în timp ce eu mă luptam să supraviețuiesc amenința să mă copleșească. Credeam că dacă Alessandra continuă să se comporte așa, o să-mi fie imposibil să mă căsătoresc cu un bărbat bogat.

Dar, cumva, a pus mâna pe un *rege*. Va deveni realmente *regină*. Va avea nenumărate resurse și nenumărați bani și *totul*. Nimeni nu se va atinge vreodată de ea după ce va fi căsătorită cu cel mai puternic bărbat din lume.

Îmi crește brusc temperatura și văd roșu în fața ochilor.

A câștigat.

Cum a putut să câștige? Nu a făcut nimic! Nu a obținut nimic pe merit. Nici măcar nu știa că facem același joc și cum, cum, cum naiba a reușit?

Asaltată de gânduri frenetice, nu mi-am dat seama că m-am apropiat de pat. Pholios atacă asemenea unui șarpe, apucându-mă de șold prin rochie, și încearcă să mă tragă și mai mult spre el.

Într-un acces de furie, îl pocnesc peste mână, fără să gândesc.

— Tocmai m-ai lovit? mă întreabă ducele.

— Mă mânca palma, Excelență.

Mormăie și are îndrăzneala să pară ofensat, dar îmi dau seama că o idee lascivă a prins rădăcini în mintea lui Pholios când zâmbește brusc.

— Vino mai aproape, draga mea soție, o să te iert!

— Mai aproape? repet.

— Da, apleacă-te deasupra patului. Marginea cuverturii a

ieșit de sub saltea, pe cealaltă parte. Trebuie să o aranjezi la loc.

Chipul nu-mi trădează nimic, dar sufletul îmi arde. Am fost captivă în conacul ăsta de prea multă vreme, închisă în această cameră cu ducele care se holbează la mine, în timp ce-și linge buzele și încearcă să mă convingă cu vorbe mie-roase să mă apropiu de el. La polul opus, sora mea se bucură de libertate și trăiește o viață perfectă, scăldată în lux. La brațul nenorocitului de Rege al Umbrelor! Nu reușisem să-l seduc pe durata șederii mele la palat, așa că am zis că e cazul să mă mulțumesc cu următoarea cea mai bună opțiune.

Dar mi-a ajuns să mă mulțumesc cu atât!

Îmi plesnește banda de fier din jurul plămânilor. Creierul mi se detașează de restul trupului, iar mâinile și picioarele mi se mișcă fără să-mi dau seama.

Fac întocmai ce a propus ducele mai devreme: îmi ridic fustele și-l încălec. Ochii îi ies din orbite înainte să-l ducă înde-ajuns mintea cât să întindă ambele mâini, înfășurându-le în jurul taliei mele. Încearcă să mă forțeze în poziția pe care și-o dorește, apoi se străduiește din răsputeri să-și împingă șoldurile în sus, cu trupurile noastre separate, din fericire, de straturi peste straturi de haine și așternuturi.

Dar atenția îmi este atrasă de perna suplimentară de lângă capul lui. Când mă aplec să o iau, degetele lui Pholios se îndreaptă spre sânii mei, strângându-mă atât de tare, încât sigur o să mă aleg cu vânătăi. Abia după ce pun mâna pe pernă îmi îndrept din nou spatele și, chiar și atunci, o fac doar pentru a-mi ajusta poziția.

În clipa următoare, apăs perna umplută cu puf peste fața lui.

Ceea ce începuse să se întărească sub mine s-a înmuiat deodată. Strigătele de ajutor ale lui Pholios sunt înăbușite de pernă, iar trupul lui firav abia se mișcă sub al meu. În cele

din urmă, mâinile lui îmi părăsesc pieptul pentru a ajunge la brațele mele, într-o tentativă disperată de a le îndepărta forțat de el.

Mențin presiunea.

— Nu asta ai vrut, soțule? Acum sunt în sfârșit bună la ceva?

Dacă Alessandra poate obține orice își dorește, în ciuda faptului că a ucis un bărbat, eu de ce să nu pot? Chipul ei îmi apare în fața ochilor, moment în care îi închid și-mi alung sora din minte, apoi alung fiecare lucru dezgustător pe care mi l-a făcut vreodată acest bărbat.

Niciodată nu va mai pune mâna pe mine!

Chiar și după ce înfrâng rezistența de toată jena a ducelui, nu mă ridic imediat. Stau deasupra soțului meu, pierdută în mrejele unui moment întunecat, între înaintea și după.

Înainte nu am fost o persoană violentă. Înainte fusesem întruchiparea răbdării.

Acum sunt liberă. Acum pot fi orice vreau.

Și încep prin a-mi însuși rolul de ucigașă, exact ca sora mea. M-am coborât la nivelul ei. Gândul mă îndeamnă să acționez în cele din urmă. Îmi îndrept postura, pun perna înapoi la locul ei și netezesc părul ducelui. Pare nespus de liniștit în brațele morții.

Oriunde l-am trimis cu câteva clipe în urmă, sper să nu-și găsească liniștea.

Când mă așez din nou pe scaun, observ o siluetă în dreptul ușii. Nico, fiul lui Kyros, stă în prag, cu firimituri pe bărbie.

Privirea îi trece de la mine la duce.

Răsuflarea mi se oprește în gât.

CAPITOLUL 2

Nico își duce degetul la buze, semnalul pe care i-l dau de obicei când doarme ducele. Mă relaxez numaidecât. Bineînțeles că nu se gândește la altceva.

— Prinde-mă dacă poți, ducesă! șoptește el, apoi țâșnește ca o săgeată pe coridor.

Pornesc imediat după băiat.

— Chiar ai venit la mine cu firimituri pe bărbie și fără dulciuri de împărțit? strig după el.

Nico râde în hohote, zgomotos. Deși este foarte mic, se mișcă surprinzător de iute. Alunecă pe balustrada scării, în timp ce eu trebuie să cobor lent treptele din cauza faldurilor grele ale fustei. De îndată ce picioarele îmi ating podeaua, o iau din nou la goană, ajungându-l într-un final din urmă. Își încordează brațele mici și, chiar înainte să mă apropiu de el, Kyros apare de după colț cu micul-dejun al ducelui.

Îl ridic pe Nico în brațe și-l învârt, iar chicotelile băiatului îmi umplu inima de bucurie. Pe furiș, îmi cobor o mână ca să-l gâdil pe burtică, apoi îl așez cu grijă înapoi pe podea. Râsul lui e sunetul ideal în acest conac uriaș. A devenit în sfârșit un loc în care putem fi fericiți cu toții. Ducele este mort.

Mort.

Mort.

Mort.

Nu cred că există un cuvânt mai frumos.

— Ce puneți voi doi la cale? ne întreabă Kyros.

— Tată, ducesa a fost indignată că nu am adus rulouri dulci pe care să le împart cu ea!

— Și eu te-aș fi gădilat pentru o asemenea neglijență, spune tatăl lui.

— Voi aduce mai multe pentru noi toți! promite Nico.

O zbughește spre bucătărie. În timp ce Kyros îl urmărește pe băiat cum se îndepărtează în fugă, nu disting nimic altceva decât iubire în ochii lui.

— Ar fi bine să ne întoarcem repede, înainte ca ducele să se enfurie, Excelență.

— A adormit la loc, așa că m-am gândit să evadez pentru o clipă.

Kyros dă din cap, înțelegător, și ne întoarcem împreună în apartamentul principal.

Trec câteva ore bune până când cineva își dă seama că ducele nu respiră.

ÎN URMĂTOARELE ZILE, nu se întâmplă nimic rău. Nimeni n-are nici cea mai mică bănuială. Bărbatul era oricum pe moarte. De ce să fie ceva necurat la mijloc? În plus, toți mă consideră prea proastă ca să iau măcar în calcul posibilitatea comiterii unei crime. M-am asigurat de asta.

Port negru la înmormântare, reușesc să vărs câteva lacrimi false în memoria lui Pholios, îmi țin fața îngropată într-o batistă de mătase, dăruită de mortul însuși, cu inițialele noastre brodate pe material. Tata mă alină și-mi aduce flori; chiar mă întreabă dacă poate să mă ajute cumva în administrarea moșiei. E destul de mulțumit de mine, din moment ce prețul meu de mireasă l-a salvat de la ruină. În

ciuda titlului de conte, ajunsese să fie falit. *Eu* fusesem falită până să mă căsătoresc cu Pholios.

Acum averea lui îmi aparține și pot să fac orice vreau cu banii. Niciun bărbat nu-mi poate spune cum să-i cheltuiesc. Nici măcar propriul tată.

Am putut să-mi îndeplinesc visul.

Am dobândit ce au reușit foarte puține femei.

Adevărata libertate.

Primul lucru pe care-l fac pentru a mă bucura de nou-dobândita libertate este să explorez moșia și să-mi cunosc slujitorii. Pholios nu m-a lăsat niciodată să mă aventurez prea departe de el. Trebuia să-mi iau toate mesele la căpătâiul lui. Trebuia să fiu acolo când se trezea și multă vreme după ce adormea. Ducele a menționat de multe ori că intenționa să-și recupereze banii plătiți pentru mâna mea. Spunea că sunt proprietatea lui.

În cele din urmă, cred că și-a dat seama că s-a înșelat amarnic cu privire la cine avea control asupra cui.

— Excelență, ce mă bucur să te revăd! spune doamna Lagos, intendentă, când ne întâlnim în salon.

Am văzut-o doar de câteva ori de când am pus pentru prima oară piciorul în acest conac sumbru, când toți servitorii m-au întâmpinat în holul principal în calitate de noua lor stăpână.

La o înălțime de 1,50 metri, doamna Lagos arată la fel de înspăimântător ca o pisicuță, dar zeii să-l ajute pe cel care încearcă să o corecteze atunci când afirmă cu tărie că are fix 1,52 metri (am auzit întâmplător o conversație deosebit de neplăcută în acest sens). Are părul negru ca noaptea și pielea albă ca fildeșul. Cu ochii ovali și fără niciun rid la vedere, este imposibil să-i ghicești vârsta și nici nu îndrăznesc să o întreb.

— Și eu mă bucur să te revăd, doamnă Lagos! Îți mulțumesc că te-ai întâlnit cu mine!

— Firește. Cum îți pot fi de folos?